

יום חמישי, כ"ה באלול התשפ"ה
18 בספטמבר 2025

נאומו של ראש להק כוח אדם היוצא, תת-אלוף יובל הראל

מפקד חיל האוויר, ראש אכ"א, חברי לפורום המפקדים, חברים ושותפים מזרועות צה"ל, חברים ואורחים, משפחות שכולות, משפחתו של ח', משפחת הראל המורחבת, אנשי להק כוח אדם היקרים,

"האדם אינו אלא קרקע ארץ קטנה האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו, רק מה שספגה אוזנו עודה רעננה רק מה שספגה עינו טרם שבעה לראות". אני מסכם כאן היום תפקיד של שלוש שנים ומסע שירות של שלושים - בסדיר, בקבע ובמילואים. חיל האוויר הוא תבנית נוף מולדתי, הוא המקום בו בגרתי, בו למדתי שיעורים חשובים ועודני לומד. עיני טרם שבעה לראות. אני משתחרר, אך לא נפרד. מעבר לכך שאמשיך לשרת במילואים, אני לא יכול להיפרד מחיל האוויר ומהשירות בצה"ל, כי הם מי שאני. אישיותי טובלה במשעולי השירות, בתפקידים ובמשימות שביצעתי ובאנשים שאיתם הלכתי. האנשים, הם הסיפור כולו. החברים מהטייסת שאיתם נלחמתי, פקודי לאורך הדרך שלמענם תמיד רציתי להיות טוב יותר, וכעת אלה אנשי הלהק שמטפלים במסירות ואהבה באנשי החיל.

הגעתי לחיל האוויר בשנת 1995 כנער אילתי סקרן עם רצון לשבור תקרות ולהוכיח לעצמי שאני מסוגל. אני מסיים היום את השירות כמפקד ישראלי, שמבין שאני הוא לא העניין, אלא הכלל אותו אני משרת. בשלוש השנים האחרונות בהן הייתי ראש להק כוח האדם, הארץ שלנו עברה דרך מטלטלת שתשפיע על דמותה בעשרות השנים הבאות. הקו המחבר בין האישי ללאומי היה דק וקצר מתמיד. בשנים האלה מסע השירות עבר בכמה נקודות ציון שנצרכו בי והשפיעו על כולנו. אתאר רק שלוש מהן. בקיץ של שנת 2023, עוד לפני השבעה באוקטובר, דיממנו מקרע עמוק שאיים לפרק את מה שנבנה כאן בעדינות רבה בשלושת רבעי מאה של קיום משותף. המפגש השנתי של החברים ממגמת קרב בקורס 136 היה הפעם באווירה מתוחה. היו כאלה שכבר החליטו בשלב הזה שהם יקפאו את עצמם מטיסות, כי הרגישו שהם חייבים לעשות מעשה, ואחרים שחשבו שזו טעות היסטורית. זיהוי המכנה המשותף של טובת הכלל כבר לא היה ברור לכולם באותה הצורה. התקופה הזאת הבהירה לי טוב יותר את מי אני משרת ולמה - אני, אנחנו, משרתים את אזרחי מדינת ישראל והם זקוקים להגנתנו תמיד, ללא תנאי.

בנקודת הציון השנייה זה כבר היה ברור לצערי. בשבעה באוקטובר ברגע אחד הבנו שלא הבנו קודם מי הוא האויב האמיתי, ורצנו להילחם. איחרנו ונכשלנו. בתחילת נובמבר ביקשתי ללכת להיפגש עם קהילה מהעוטף כדי להבין מה עובר עליהם וקבעו לי פגישה עם חברי קיבוץ ניר עוז במלון שבו שהו באילת. באתי לשאול לשלומם ויצאתי עם שיעור לחיים. מה עונים לאמא שילדיה שבויים בעזה ומתחננת שאלך להוציא אותם? מה אומרים לילדה שאביה נרצח מול עיניה, ביתה נשרף והיא זועקת שאין לה לאן לחזור? עומק השבר ואובדן האמון בנו, היו קשים להכלה אבל מחייבים. הבנתי שמשימת חיינו הצבאיים היא להשיב את האמון הזה, ולהיות ראויים לו בכל יום מחדש. מאז פעלנו רבות להשבת האמון במרחב הצבאי-חברתי ובעיקר בשדה הקרב. השגנו הישגים מבצעיים משמעותיים שהגיעו לשיא ביוני האחרון - נקודת הציון השלישית. באותו יום חמישי שבו זה התחיל, לבשתי סרב, ארזתי בגדים לכמה ימים ועליתי לגבעת בית העלמין של קיבוץ שובל.

חלפתי שם על פני שני קברים - הראשון היה של איתי זיידן ז"ל. איתי שירת תחת פיקודי בביס"ט בשעה שהוא וחניכו ליהוא בן בסה ז"ל נהרגו בתאונת טיסה. הנחתי שאם זיידן היה איתנו, גם הוא היה בדרכו לטייסת להוביל את אחד המבנים במטסי הפתיחה לאיראן וליהוא אולי היה סדיר באחת הטייסות. כמוהם גם סגני בטייסת 119 שנהרג כמה שנים קודם לכן, אוהד כהנוב ז"ל, אוהב הארץ ולוחם ללא חת, שלא היה מפסיד אירוע היסטורי כזה. במחשבותיי עלו לוחמים וחברים שאיבדתי לאורך הדרך ועוד רבים וטובים שנתנו את חייהם למען קיומנו פה. משפחותיהם שחלקן יושבות כאן היום הולכות איתנו ואנחנו איתם. זוהי ברית נצח ומחויבות תמיד. שנהיה ראויים להקרבתם. הקבר השני היה של אבי, רפי, שנפטר רק לפני כמה חודשים. "זה בשבילך" אמרתי לו והשארתי לו את הפאצי של חיל האוויר שהורדתי מהסרב. אבא שלי היה צנחן שהעריץ את חיל האוויר. יש דברים כאלה. הוא היה גאה בחיל אפילו יותר ממני. הוא היה גאה בי והוא חסר לי פה היום. המשפחה היא ההסבר הבסיסי ביותר לכל מה שאנחנו עושים. הם לא תומכים ומלווים בעורף, אלא הם הסיבה לשירות ושותפים מלאים בדרך.

אמא - אני עדיין שומר את הפתק שכתבת לי לפני הטיסה הראשונה בפייפר. תודה על הדחיפה והחינוך, היום אני יודע להגיד שאני בדמותך. ילדי היקרים, לא הייתי איתכם מספיק בשנים האלה, אבל אתם הייתם איתי בכל רגע והזכרתם לי למה אני עושה את זה. אוהב אתכם עד השמיים.

אשתי האהובה, הרי אם יש בי טיפת רגש, הבנת אדם ותבונת לב הרי שמקורם ממך. טוב ליבך והסבלנות האינסופית שלך הם בבואת הבית שלנו. תודה. משפחתי המורחבת, מורחבת אבל מחוברת. תודה על הזכות להיות חלק משבט כזה מיוחד.

לקמ"ט שלי, מקומך בפרק המשפחה. את הדרך של שלוש השנים האחרונות עשינו יחד בשותפות אמיתית. כלום לא היה קורה בלעדיך.

תא"ל ח', חבר יקר, אתה מקבל היום פיקוד על להק שהוא הרוח האנושית החיה שמאחורי העוצמה הצבאית של חיל האוויר. להק שרואה אנשים כמקצוע. אנשים שמטפלים באנשים מתוך אהבה ואמונה שזה הדבר החשוב והיקר ביותר. גם אתה כזה. הבא את ניסיוןך כמפקד, אהבת האדם שבך ועומק אמונתך והובל אותם בדרכך. אני שמח מאד להפקיד את הנכס יקר הזה דווקא בידיך. למשפחתך היקרה, תודה על מסע שירות משפחתי משותף, עם לילות ללא שינה ונתינה ללא גבול למען המדינה. קצרה היריעה מלהכיל את התודות הרבות שיש לי להגיד אז אסתפק כעת במפקדי ובפקודיי.

מח"א, תומר - את דרכי הפיקודית התחלתי תחת פיקודך כסמ"ט בי וכך אני גם מסיים אותה. רבות נאמר ועוד יאמר על תקופת פיקודך על החיל, אבל הדבר המשמעותי מבחינתי, הוא שאתה רוצה וגם עושה שאנשים יצמחו תחתך. תודה.

"הרבה תורה למדתי מרבתי, ומחבריי יותר מהם ומתלמידיי יותר מכולם"

פקודי - רמ"חים, רע"נים, רמ"דים, קמ"דים וחיילי לכ"א היקרים, בחרתם בנתינה כדרך חיים ואין בחירה ראויה מזו. תודה בשם משרתי חיל האוויר על שהם לנגד עינכם תמיד. אשרי החיל שאלה הם האנשים שמטפלים באנשיו. תודה על מה שעשינו יחד ותודה על מה שעוד תעשו.

לכולנו אזכיר שהמשימה לא תמה. אני משתחרר אך ממשיך לשרת ולא יכול לסכם את מה שלא ניתן לסיכום עד השגת מטרות המלחמה. המשיכו להילחם עד הניצחון ועד השבת אחרון החטופים.

עלו והצליחו.